

Az új élet

Időpont: Húsvét utáni 1. vasárnap – 1954. április 25.

Alapige: 2 Kor 4,10-14

„Mindenkor testiünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testiünkben. Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testiünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem, és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.”

A keresztyénség új tan. Ez volt a benyomása azoknak, akik csak hírből hallottak róla. A keresztyénség nem új tan, hanem új élet. Ezt látták azok, akik Pál apostollal közvetlen összeköttetésbe kerültek. Ez az új élet bontakozott ki szavaiból, amikor tanított, s ez sugárzott belőle akkor is, mikor egyszerűen csak élt. Erről az új életéről tanít a mai szentleckében is, s tanítása mögé odaállítja hitelesítésül az egész életét.

1. *Az új élet sorsa a halál.* Ezt szögezi le mindenekelőtt, mikor így szól: *„Mindenkor testiünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, (...) a halál mi bennünk munkálkodik.”* Az előző versek mutatják, hogy mikor Pál ezeket írja, azokra a halálos veszedelmekre gondol, amelyeknek állandóan ki van téve az élete. Élhetne nyugodtan, ha nem volna keresztyén. Talán Jeruzsálemben volna magas állású főember, nagy tanító, kinek lábai előtt nagy reményű tanítványok serege ül, vagy egyházi és politikai vezér, kinek háta mögé tömegek sorakoznak fel. Volna gondtalan megélhetése, kényelme, boldog családi élete. Így pedig olyan, mint valami hontalan bitang, kinek sem otthona, sem hazája. Nélkülözések között tengeti életét, s űzött vadként fut végig a világon. De nem bánja. Mindez vele jár az új élettel. Ez az új élet sorsa. Ha valaki Krisztus követője lesz, nem békés kikötő biztonságába vonul, mint a hajó, melyet az őszi viharok közeledtekor téli kikötőbe vontatnak, hanem épp ellenkezőleg: kibontja vitorláit, s a kikötő nyugodt vizéről nyílt tengerre száll, szembe a viharral.

Olyan változás ez, mint mikor egy civilt behívnak katonának, s kiküldenek a frontra. Otthon talán fűtyörészve bandukolna a barázdában a lomha ökör után, vagy ülne az íróasztala mellett, s intézné a zizegő aktákat, avagy az alkotás örömeivel nézdegélné a műhelyben, mint formálódik keze alatt a mű... Ehelyett azonban sáros lövészárokból bujkál, körülötte kaszál a halál, golyók fűtyülnek a füle mellett, s pusztító dögmadarakként hullnak az ágyúgolyók.

Keresztyénnek lenni tehát kockázatos vállalkozás. Annyi, mint belekerülni a halálzónába. Aki komolyan Krisztus oldalára áll, egyszerre ellenségekkel találja szemben magát.

Azonnal mozgósít ellene az ősellenség, a Sátán. Kísértésekbe kerül, melyekről azelőtt sejtelve sem volt. Gáncsvetésben botlik meg ott, ahol azelőtt fel sem tételezte. Akadályok páncélfalával találja szemben magát ott, ahol sima utat vélt. Sokszor kénytelen fáradtan megállapítani: Mindig szembe fúj a szél.

Egyszerre felhorkan ellene egy sereg ember, akik mellett eddig békésen élt, de akik most egyszerre úgy felszisszennek, mintha megtérésével az ő tyúkszemükre lépett volna. Bosszankodnak fölötté, mint a sötétben lévő ember, mikor szemébe világít a fény. Megtérését ítéletnek érzik a saját életük fölött, s ezért személyes sértésnek veszik, hogy meg mert térni. Gyanúsítgatások és rágalom özőnét zúdítják reá, hogy keresztyénségét hitelvesztetté tegyék, s mint Pál példája mutatja, attól sem riadnak vissza, hogy – miként egykor Krisztust – követőjét is eltegyék láb alól.

Azt gondolod, hogy legalább az úgynevezett vallásos emberek között talál majd megértésre és támogatásra? Nagy tévedés. Ezek fordulnak csak igazán dühvel ellene. Amint Jézust is kora vallásos emberei vitték a keresztre, úgy követőjét, Pált is a hithű zsidók üldözték halálra. Túlzó, rajongó, bolond, vallási örült... Ilyen szavak repkednek ma is azok felé, akik komolyan merik venni a keresztyénségüket. S mindebben sokszor a saját házunk népe jár elől, mint ahogy Jézus azt meg is mondta előre.

Pál nem esik kétségbe azon, hogy a keresztyén embernek a halálzónában kell élnie. Azon esnék kétségbe, ha nem így volna. Amiképp Krisztust gyűlölte a világ, szükségképpen gyűlöli az övét is. Ha nem gyűlöli az övét, akkor azok már nem is az övéi.

Van-e nekem valami szenvedésem, hátratételem, üldöztetésem Jézusért, és miképp hordozom azt? Fárasztó tehernek tekintem-e, mely alól menekülni szeretnék, vagy pedig örömmel fogadom, mint Krisztus-követésem igazolását?

2. *Az új élet ajándéka az „élet”.* Ezt szögezi le másodszer Pál, amikor így szól: „...*hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.*” Kétszer is elmondja ebben a rövid igében ezt a mondatot. Azután beszél arról, hogy ez az élet nemcsak benne munkálkodik, hanem „ti bennetek”, azaz a korinthusiakban is, s mindez már ebben a halandó testben is látható, dicsőséges teljességre azonban majd akkor jut, mikor az, „*a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít*”.

Maga a lét még nem élet. Sok elkeseredett ember szájából hallani ezt a mondatot: Ez az élet nem élet. Rendszerint olyanok szokták mondani, akik iga alatt vannak, s nem élhetik a maguk életét. Mi magunk is olyan sokszor vágyódunk arra, hogy egyszer, végre valahára élhetnénk a magunk életét: csinálhatnánk azt, ami nekünk jólesik, s nem kellene mindig másokhoz és a körülmények korlátaihoz alkalmazkodnunk. Figyeld meg, hogy mikor Pál arról beszél, hogy a keresztyén élet méltó az élet nevére, nem azzal indokolja, hogy ez az élet ledönti a korlátokat, felszabadítja az embert, aki most már élheti a maga életét, hanem épp arról beszél, hogy a keresztyén ember más életét éli: a Jézus életét. Nem ez az egyetlen hely, ahol így beszél Pál. Gal 2,20-ban is ezt mondja: „*Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...*”

Több ez, mint ha azt mondom: Követem Jézust. Nagy dolog az, ha valaki követi Jézust, arra jár, amerre ő megy, s úgy viselkedik, ahogyan ő cselekednék, de ilyenkor még mindig rajtunk kívül levő Krisztusról van szó, Pál azonban itt bennünk levő Jézusról beszél. Az ő Jézusa nem kívülről parancsol vagy mutat példát neki, hanem benne él. Szemével ő néz, szavával ő szól, szívével ő szeret, kezével ő cselekszik. Olyan csodálatos közösség alakult ki benne Jézussal, hogy nem úgy kell kitusakodnia akaratának megismerését, s azután ahhoz idomítani a saját akaratát, hanem – ha szabad így szólni – természetes életmegnyilvánulásai válnak a Jézus életének jelenségeivé.

Persze ez nem jelent büntelenséget. Sziénai Katalint egyszer rendkívül megalázó és hallatlanul heves tisztátalan kísértések lepték meg. Miután a vihar elvonult, Jézus megjelent neki. „Uram! – kiáltott fel – , hol voltál, amikor a szívemet annyi tisztátalanság gyötrötte?” „Szívedben” – felelte Jézus. A leány megborzongva tiltakozott ellene: „Ah, Uram, Te maga az igazság vagy, de hogyan higgyem el, hogy a szívedben voltál, amikor azt annyi utálatos gondolat töltötte el?” Jézus így felelt: „A szívedben rejtőzködtem és szenvedtem. Azért okoztak neked ezek a gondolatok annyi fájdalmat, mert én szenvedtem benned.” Így is van. Ezt jelenti az, hogy Jézus él bennem.

Ez az élet maga körül is életet teremt. Az élő Jézust mutatja a világnak, láthatóvá teszi, s az a világ, mely sokszor mondja, hogy csak a saját szemének hajlandó hinni, ez előtt az élet előtt meghódolva sokszor kénytelen hinni a saját szemének. Ezért mondja Pál: „...*a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek.*”

Vizsgáld meg magad: kívül való Krisztusod van-e, vagy belül való? Mít lát rajtad a világ: a magad életét-e, vagy a Jézus életét?

3. *Az új élet eszköze a bizonyágtétel.* Ez a harmadik, amit Pál az új élettel kapcsolatban az igében hangsúlyoz. Ezt mondja: „*Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem, és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk...*”

Ezt az új életet Isten a hívő bizonyágtételen keresztül teremti meg, s azzal tartja életben, azzal táplálja és növeli. Ez a bizonyágtétel nem veritékes, mint valami kötelesség, nem betanult mondatok leckéje, hanem minden erőltetés és minden erőlködés nélkül való. Olyan természetes, mint maga az élet. Azért szól, mert hisz, és azért hisz, mert szól. Az ilyen embernél olyan természetesen fakad az Istenről, Krisztusról, a lélek dolgairól, az üdvösség kérdéseiről való beszéd, mint ahogy más az időjárásról beszél, vagy a legfrissebb pletykákat tálalja fel. Ezzel van egyszerűen tele a szíve, s amivel tele van a szív, az mindig kicsordul az ajkon.

Ilyen volt a Jézus bizonyágtétele. Számára minden Istenről beszélt: a mezők lilioma, az ég madarai, a szőlőben járó vincellér, a terméketlen fügefafa, a konkolyos vetés, a nagy hálóval halászó halászok, a kovásztevő asszony, a pénzt számolgotó szegény asszony. Ilyen volt a Pálé is. Az athéni szobrok, a görög költemények, az olimpiai sportmérkőzések neki mind Isten üzenetét hirdették.

Kérdezd meg magadtól: merek-e hitemről biznyságot tenni, és ilyen-e az én biznyságtételem?

A komoly keresztyén élet kockázatos vállalkozás. Halálzónába kerül, ki erre indul. De aki nem riad vissza, az olyan életet kap, melyért semmi ár sem drága. Ennek boldogsága csap ki ajkának biznyságtételében is. Így mondja Pál. Így mondják vele együtt sokan. Isten is rámondja: Úgy van. Ámen. Mondd te is rá velem együtt: Úgy legyen nálam is! Ámen.